

Tadeusz Łaszkiewicz, Agnieszka Łaszkiewicz, Zenon Seroczyński

Bledzew, st. 45, gm. loco, woj.
gorzowskie, AZP 49-13/66

Informator Archeologiczny : badania 31, 228-229

1997

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PÓŹNE ŚREDNIOWIECZE

Barczewo, st. 1, gm. loco, woj. olsztyńskie - patrz: nowożytność

Barnówko, st. 2, gm. Dębno, woj. gorzowskie - patrz: środkowa i późna epoka brązu

BARNÓWKO, st. 5,6, gm. Dębno, woj. gorzowskie, AZP 44-7/5,6

- osada późnośredniowieczna
- ślady osadnictwa pradziejowego

Badania na trasie budowy gazociągu w gm. Dębno, przeprowadzone przez mgr Małgorzatę Pytlak (Muzeum w Gorzowie Wlkp.). Finansowane przez Przedsiębiorstwo Inżynierii Środowiska B.S.B Zielona Góra. Pierwszy sezon badań.

Stanowiska nr 5, 6 w Barnówku zostały odkryte w trakcie badań powierzchniowo-sondażowych w 1997 roku.

Na każdym z tych stanowisk założono po dwa wykopy o wymiarach 5 m x 3 m.

Stanowisko nr 5 w Barnówku określono jako pozostałości po osadzie średniowiecznej. Pod warstwą orną natrafiono na relikty warstwy kulturowej, z której pozyskano 30 ułamków późnośredniowiecznej ceramiki tzw. siwej (XIV/XV wiek).

Ślad osadnictwa pradziejowego zarejestrowano na stanowisku nr 6 w Barnówku. Pod warstwą orną znajdował się calec – jasnożółty piasek. Z powierzchni stanowiska zebrano 4 ułamki ceramiki pradziejowej.

Materiał zabytkowy znajduje się w Muzeum w Gorzowie Wlkp.

Literatura: Małgorzata Pytlak, *Badania archeologiczne na terenach budowy wiertni i sieci gazociągów w Gorzowie Wielkopolskim oraz w gminach: Kłodawa, Lubiszyn, Dębno*, w: *Archeologia Środkowego Nadodrza*, t. II, s.267-270, Zielona Góra, 2002

Będzin-Góra Zamkowa, st. 2, gm. loco, woj. katowickie - patrz: wczesne średniowiecze

Białaczów, st. 3, gm. loco, woj. piotrkowskie - patrz: okres nowożytny

Bielsko Biała, st. 32 - patrz: okres nowożytny

Bielsk Podlaski, st. 2, gm. loco, woj. białostockie - patrz: wczesne średniowiecze

Bierzwnik, st. 25 i 26, gm. loco, woj. Gorzowskie - patrz: wczesne średniowiecze

BLEDZEW, st. 45, gm. loco, woj. gorzowskie, AZP 49-13/66

- relikty opactwa cysterskiego (średniowiecze - okres nowożytny, XV-XIX w.)

Badania przeprowadzone przez mgr. Tadeusza Łaszkiewicza (Instytut Prahistorii Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu) z udziałem mgr.mgr. Agnieszki Łaszkiewicz i Zenona Seroczyńskiego (Pracownie Konserwacji Zabytków, Sp. z o.o.) oraz studentów archeologii Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu. Finansowane przez PSOZ. Drugi sezon badań. Przebadano powierzchnię 101 m².

Stanowisko położone jest we wschodniej części miejscowości, na gruntach prywatnych, na terenie w znacznej części współcześnie zabudowanym, oznaczonym jako Plac Klasztorny, posesje 1-6. Pod względem fizjograficznym stanowisko leży w dolinie rzeki Obry, na jej zachodnim brzegu, w terenie względnie płaskim, słabo eksponowanym.

Pierwsze prace archeologiczne o ograniczonym (sondażowym - 33,5 m) charakterze wykonano w 1996 r., a uzyskane wyniki skłoniły do kontynuacji prac badawczych.

Ze względu na zagęszczoną infrastrukturę i urbanizację terenu badania wykopaliskowe prowadzono w ramach sześciu rozproszonych jednostek eksploracyjnych: wykopów I i II (36 i 29 m²) oraz sondaży 5-8 (razem 36 m²). Jednostki te (o łącznej powierzchni 101 m²) skupione były w dwóch strefach zabudowy klasztornej, tj. w zachodniej części głównego północnego skrzydła klasztoru (wykopy I i II, sondáže 5 i 8) oraz w północno-wschodnim narożniku zabudowy - styk skrzydeł północnego i wschodniego (sondáže 6 i 7). Zrealizowane badania wykopaliskowe pozwoliły na uszczegółowienie rozpoznania planu i charakteru zabudowy północnego skrzydła, co w oparciu o znane plany obiektu ułatwi planowanie dalszych prac wykopaliskowych w pozostałych partiach założenia klasztornego. Odnośnie północnego (głównego) skrzydła szczególne znaczenie ma uchwycenie jego zachodniej elewacji, zlokalizowanie kanału Ponikwy (Jordanki) pod zachodnim segmentem tegoż skrzydła - kanału odprowadzającego nieczystości z toalet klasztornych; uchwycenie narożnika przejazdu bramnego, a przede wszystkim odkrycie nieznanej z planów kanalizacji odprowadzającej ścieki z kuchni klasztornej do kanału Ponikwy.

Poza badaniami wykopaliskowymi wykonano również badania architektoniczne: dokumentację i inwentaryzację budynku I, zawierającego ostatnie naziemne relikty klasztoru (skrzydła północnego z elementami przejazdu bramnego).

W trakcie badań pozyskano liczny ruchomy materiał zabytkowy - ponad 13 000 źródeł: 7500 fragmentów ceramiki, 1270 fragmentów kafli piecowych, 1450 ułamków szkła, 2780 kości oraz 210 zabytków wydzielonych, próbek i innych znalezisk. Chronologia tych materiałów mieści się w przedziale od początku wieku XV (przeniesienie opactwa z pobliskiego Zemska) do połowy wieku XIX (kasata 1835 r. i rozbiórka zabudowań 1843 r.) ze zdecydowaną przewagą znalezisk nowożytnych.

Dokumentacja i materiały zabytkowe z badań znajdują się w Muzeum w Międzyrzeczu.

Wyniki badań zostaną opublikowane.

Badania będą kontynuowane.

BRANIEWO-STARE MIASTO, st. 1, ul. Gdańska, kamienice nr 36,38,40, gm. loco, woj. elbląskie, AZP 11-55/17

- miasto lokacyjne (późne średniowiecze po okres nowożytny)

Archeologiczno-architektoniczne badania wykopaliskowe, przeprowadzone w okresie od lipca do października przez mgr Joannę Pawłowską (Pracownia Archeologii, Dokumentacji Architektonicznej i Konserwacji Zabytków w Malborku, Urząd Miejski w Braniewie). Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię około 4,5 ara.

Odkryto relikty trzech kamienic z przełomu XIV/XV w., resztki nowożytnej zabudowy oficynowej, a także najprawdopodobniej relikty wieży zamkowej wraz z fragmentem muru obronnego.

Kamienica nr 36 (na planie prostokąta o wymiarach w świetle ścian 4,75 x 12 m; długość piwnicy około 10 m) i kamienica nr 38 (na planie prostokąta o wymiarach w świetle ścian 6,25 x 12,5 m; długość piwnicy około 10,5 m) miały ściany wykonane w technice łączonej kamiennie-cegłanej w wątku kowadełkowym, z kamienną stopą fundamentową posadowioną w glinianym podłożu. Ich piwnice pierwotnie przykrywał drewniany strop, zastąpiony w okresie nowożytnym sklepieniem kolebkowym. Natomiast kamienica nr 40 (na planie prostokąta o wymiarach w świetle ścian 4,5 x 22,5 m; długość piwnicy około 14 m) miała ściany wykonane w technice łączonej kamiennie-cegłanej w wątku wendyjskim (?) i polskim, kamienną stopę fundamentową posadowiono w gliniastym podłożu. W okresie budowy piwnicę przykrywał drewniany strop belkowy, po którym zachowały się gniazda w ścianach.

Poniżej posadzek znajdowała się jedynie warstwa gruzu budowlanego, natomiast pod stopami fundamentowymi był gliniasty calec. W zasypisku piwnic poszczególnych kamienic znaleziono nieliczne ułamki naczyń nowożytnych, butelki szklane i kamionkowe oraz płycinowe kafle piecowe. Natomiast pod posadzką, w warstwie gruzu budowlanego znaleziono kilka fragmentów naczyń glinianych o cechach średniowiecznych.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w PSOZ w Elblągu.

Wyniki badań zostaną opublikowane w publikacjach Muzeum Zamkowego w Malborku.

Badania nie będą kontynuowane.